

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 31. 3. 2021 v trestní věci odsouzeného [údaje o účastníkovi]

takto:

Stížnost odsouzeného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], proti usnesení Okresního soudu v Chebu ze dne 15. 10. 2020 č.j. 2 T 63/2001–782 se podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítá.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Chebu napadeným usnesením rozhodl, že podle § 350k trestního řádu za použití § 94 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku není výkon trestu odnětí svobody u odsouzeného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], z rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 21. 6. 2004 pod č.j. 2 T 63/2001–455 ve spojení s usnesením Okresního soudu v Lounech ze dne 24. 8. 2011 č.j. 1 PP 211/2007–86 promlčen.

2. Odsouzený podal proti tomuto usnesení stížnost. Odůvodnil ji prostřednictvím svého obhájce Mgr. Miroslava Nerada tak, že v ní zdůraznil, že se nijak neskrýval, chodil do práce a běžně se pohyboval na veřejnosti v místě svého pobytu, všichni jej tam znali. Dle odsouzeného mu nemůže být přičteno k tíži, že policie řádně nekonala svoji povinnost a po odsouzeném vlastně nijak nepátrala. Dle odsouzeného nebylo naprosto nutné vydávat evropský zatýkácí rozkaz a hledat jej někde v cizině. Navíc dle něj nelze přehlédnout skutečnost, že ač odsouzený nijak nezměnil své chování, byla policie schopna, z ničeho nic“ jej vypátrat a zjistit místo jeho pobytu. Pokud pak okresní soud v odůvodnění napadeného usnesení poukazuje na výkon jeho práce formou dohody o provedení práce a dovozuje z něj, že tak odsouzený činil proto, aby se vyhnul zjistitelnosti svého zaměstnání, zřejmě proto, aby se mohl vyhnout nástupu výkonu trestu, odsouzený namítá, že okresní soud vůbec neuvažoval o tom, že na odsouzeného také mohly být vedeny exekuce a že tento způsob výkonu práce mu zaručoval alespoň minimální příjem. Rovněž dle odsouzeného okresní soud zcela nedůvodně dovozuje, že sestra odsouzeného [jméno] [příjmení] snad měla vědět, kde se odsouzený nachází, jen proto, že uvedla, že „neví, že by její bratr měl spáchat nějaký trestný čin“. Odsouzený se nijak nevyhýbal nástupu výkonu trestu, čekal, kdy mu bude doručena výzva k nástupu výkonu trestu, nijak se neskrýval. Dle odsouzeného pokud mu nebyla doručena výzva k nástupu výkonu trestu, pak samozřejmě nemohl vědět o tom, že bylo rozhodnuto o vykonání trestu. Odsouzený v podané stížnosti rovněž zdůraznil, že se nelze ztotožnit s názorem okresního soudu, že obesílání úřadů či jiných orgánů státní správy lze považovat za opatření přerušující běh promlčení. Okresní soud tak pouze suploval činnost policie, která sama by měla být aktivnější v pátrání po hledané osobě. Vypátrat odsouzeného bylo povinností policie, nikoliv soudu. A byla to policie, kdo se v této věci nijak nesnažil, ačkoliv se odsouzený nijak neskrýval. V této souvislosti pak odsouzený poukázal na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301 2011, nálezy Ústavního soudu České republiky ze dne 29. 8. 2005 sp.zn. IV. ÚS 144/05 a usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 29. 3. 2012 sp.zn. II. ÚS 2699/08. Dle odsouzeného nelze přehlédnout ani to, že Ústavní soud se vyslovil k tomu, že výkon takového trestu, a to i v případě odsouzeného [jméno] [příjmení], kdy jeho situace je takřka stejná jako v případě, který shora posuzoval Ústavní soud, je holou represí postrádající přínos jak pro odsouzeného, tak i pro společnost samotnou a nelze dosáhnout účelu trestu. Odsouzený vytkl okresnímu soudu, že se vůbec nezabýval otázkou, zda je nutno takový trest vůbec ještě vykonat a zda to má nějaký význam kromě toho, že se ze strany státu jedná o čirou represii s ohledem na skutečnost, že samotný trest byl uložen v roce 2007, tedy před třinácti

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

lety, a rozhodnutí o vykonání zbytku trestu je z roku 2011, tedy před devíti lety. Závěrem proto odsouzený navrhl, aby stížnostní soud napadené usnesení zrušil a rozhodl tak, že výkon předmětného trestu je promlčen, anebo že výkon předmětného trestu pozbyl svého významu s ohledem na dobu, kdy byl uložen, a dobu, kdy je vykonáván, a nařídil propustit odsouzeného z výkonu trestu.

3. Stížnost odsouzeného pak byla zdůvodněna i jeho obhájkyň Mgr. Libuší Hrušovou. V ní byly uplatněny následující dvě stížnostní námitky. Nejprve bylo namítnuto, že pokud okresní soud v napadeném usnesení odkazuje na § 94 trestního zákoníku, dle kterého činil kroky směřující k dodání odsouzeného do výkonu trestu, tak s tímto odsouzený nemůže v žádném případě souhlasit, jelikož předmětné kroky byly činy v jiné trestní věci, tj. nikoliv ve věci sp.zn. 2 T 63/2001, ale ve věci 7 T 63/2005, kterážto je však věcí odlišnou od této projednávané věci sp.zn. 2 T 63/2001. Dále odsouzený namítl, že ve věci sp.zn. 2 T 63/2001 došlo k přeměně trestu na podmíněný trest k 15. 6. 2006. Od tohoto okamžiku dle odsouzeného běžela promlčecí doba, která však již uplynula, a to ještě předtím, než došlo k dodání odsouzeného do výkonu trestu.

4. Krajský soud v Plzni se nejprve zabýval tím, zda zde není dán některý z formálních důvodů bránící věcnému přezkoumávání napadeného usnesení na základě podané stížnosti. V této souvislosti je na místě citovat ustanovení § 350k trestního řádu, podle něhož o promlčení výkonu trestu rozhoduje soud usnesením. Proti tomuto usnesení může státní zástupce podat stížnost, jež má odkladný účinek.

5. Prvotně bylo nutno vyřešit, zda o tom, že výkon trestu není promlčen, bylo nutno vůbec rozhodovat usnesením či nikoliv. Naznačenou otázkou se ve své rozhodovací praxi již opakovaně zabýval Ústavní soud České republiky. Ústavní soud se přitom např. v nálezu ze dne 11. 6. 2019 sp.zn. II.ÚS 1511/2018 vyslovil v tomto směru tak, že jestliže soudce dospěje k závěru, že nedošlo k promlčení výkonu trestu, pak o tom nemusí vydávat usnesení s tím, že podle konstantní interpretace § 350k trestního řádu je povinen usnesením rozhodnout jen tehdy, když (pozitivně) dovodí, že k promlčení výkonu trestu došlo. Obdobný závěr, tj. že o negativním závěru, tedy o tom, že trest promlčen není, rozhodnutí být vydáváno nemusí a že v takovém případě soud pouze informuje odsouzeného o nepromlčení trestu, neboť dostatečným podkladem pro omezení osobní svobody odsouzeného jsou starší rozhodnutí o povinnosti vykonat trest odnětí svobody, pak vyplývá i z usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 7. 11. 2017 sp.zn. III.ÚS 4217/16. Výkladem předmětného ustanovení § 350k trestního řádu se Ústavní soud zabýval i ve svém usnesení ze dne 20. 2. 2019 sp.zn. II.ÚS 3167/18, v němž poukázal na skutečnost, že na základě jazykového výkladu je možné dojít k dvěma odlišným interpretacím tohoto zákonného ustanovení. Tou první je, že soud rozhoduje usnesením jen v případě, pokud dojde k závěru, že skutečně došlo k promlčení výkonu trestu. Druhým možným výkladem je, že o otázce promlčení, a tedy i o tom, zda k promlčení nedošlo (soud tedy činí negativní rozhodnutí), rozhoduje soud usnesením. V tomto posledně zmiňovaném usnesení Ústavní soud současně vyslovil, že pokud tedy mají obecné soudy na výběr, jak interpretovat ustanovení § 350k trestního řádu, měly by jej interpretovat ve prospěch uplatnění subjektivních práv odsouzených s tím, že pokud se odsouzení domnívají, že výkon trestu, který jim byl uložen, je promlčený, je na místě, aby jim soud sdělil, pokud s nimi nesouhlasí, na základě kterých skutečností činí své rozhodnutí. Toto své rozhodnutí přitom musí učinit řádnou procesní formou, jejíž součástí je odůvodnění názoru zastávaného soudem.

6. V souladu s argumentací Ústavního soudu obsaženou v jeho výše posledně citovaném usnesení ze dne 20. 2. 2019 sp.zn. II.ÚS 3167/18, v němž je vyzdvihován princip postupu ve prospěch umožnění přístupu k soudu a s cílem umožnit odsouzenému zjistit důvody soudu z řádně odůvodněných soudních rozhodnutí, se proto zdejší soud přiklonil k interpretaci ustanovení § 350k trestního řádu tak, že pokud okresní soud v nyní projednávaném případě učinil negativní rozhodnutí o promlčení výkonu trestu, nepochybil, pokud tak činil formou usnesení. V návaznosti na to pak bylo nutno se ve smyslu § 148 odst. 1 písm. a) trestního řádu vypořádat dále

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

s tím, zda takové negativní rozhodnutí ohledně promlčení výkonu trestu odnětí svobody lze napadnout opravným prostředkem (stížností) a v případě kladné odpovědi na takto položenou otázku i tím, zda byla stížnost podána oprávněnou osobou a zda byla podána včas. Zdejší soud si je vědom toho, že i v otázce toho, zda odsouzenému přísluší proti napadenému usnesení opravný prostředek, lze interpretací výše citovaného ustanovení § 350k trestního řádu dospět k odlišným závěrům. Nicméně právě s ohledem na znění tohoto ustanovení trestního řádu při zohlednění již výše zmiňovaného principu postupu ve prospěch umožnění přístupu k soudu a s cílem umožnit odsouzenému zjistit důvody soudu z řádně odůvodněných soudních rozhodnutí, který stížnostní soud přitom upřednostnil již při řešení otázky týkající se formy rozhodnutí v nyní řešené věci, stížnostní soud vyložil okruh osob oprávněných podat stížnost podle obecných pravidel dle § 142 odst. 1 trestního řádu, podle něhož může stížnost podat mj. osoba, které se usnesení přímo dotýká, a stížnost odsouzeného věcně projednal (k tomu srovnej např. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2019 sp.zn. IV.ÚS 1754/19). Pro úplnost pak s ohledem na dosud prezentované závěry a okruh formálních podmínek bránících věcnému projednání stížnosti vymezených v § 148 odst. 1 písm. b) trestního řádu je přitom nutno doplnit, že stížnost odsouzeného byla posouzena nejen jako podaná osobou k tomu oprávněnou, ale současně byla shledána jako stížnost podaná včas (tj. ve lhůtě tří dnů od jeho oznámení odsouzenému ve smyslu § 137 odst. 3 věty druhé trestního řádu), kdy současně ani nejde v případě odsouzeného o osobu, která by se stížnosti výslovně vzdala nebo znovu podala stížnost, kterou v téže věci již předtím výslovně vzala zpět.

7. Krajský soud v Plzni tedy z podnětu stížnosti odsouzeného podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení i postupu předcházejícího řízení. Dospěl k následujícím závěrům:

8. Řízení, které předcházelo vydání napadeného usnesení, netrpí žádnými procesními vadami, pro které by bylo třeba ho rušit. Okresní soud své rozhodnutí odůvodnil způsobem odpovídajícím ustanovení § 134 odst. 2 trestního řádu. Řádně a úplně vysvětlil, na základě jakých skutečností a důkazů dospěl k závěru o tom, že výkon trestu odnětí svobody, který byl odsouzenému v nyní projednávané věci uložen, není promlčen. Krajský soud se s tímto závěrem soudu prvního stupně ztotožňuje a v rámci stručnosti na něj může odkázat. K námitkám odsouzeného považuje za nutné uvést následující.

9. Předně je třeba jako za zjevně nedůvodnou nutno označit stížnostní námitku odsouzeného, podle níž považuje za rozhodující pro počátek běhu promlčecí doby výkonu trestu datum 15. 6. 2006, kdy bylo Okresním soudem v Chebu vyhlášeno usnesení č.j. 2 T 63/2001-513, kterým bylo rozhodnuto o tom, že odsouzený vykoná trest odnětí svobody v trvání dva a půl roku, který mu byl dříve jako podmíněně odložený uložen rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 21. 6. 2004 č.j. 2 T 63/2001-455, s tím, že promlčení lhůta proto uplynula ještě předtím, než došlo k dodání odsouzeného do výkonu trestu odnětí svobody. V tomto směru lze nad rámec skutečností, které jsou již zmiňovány v odstavci 1. odůvodnění napadeného usnesení, doplnit, že odsouzený se (mj.) v období od 7. 3. 2006 do 14. 8. 2007 (tj. i v době, kdy mu byl původně nařízen výkon trestu v nyní projednávané věci, a potvrzen předpokládaný nástup jeho výkonu k 4. 5. 2008) nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody (vykonával v uvedeném období část z trestu, který mu byl v trvání tři a půl roku uložen ve věci vedené Okresním soudem v Chebu sp.zn. 7 T 63/2005), přičemž doba, po kterou nebylo možno trest vykonat proto, že na něm byl vykonáván jiný trest odnětí svobody, se do promlčecí doby nezapočítává. Poté, co byl odsouzený dne 14. 8. 2007 na základě usnesení Okresního soudu v Lounech pod č.j. 1 PP 211/2007-15 podmíněně propuštěn z výkonu jemu postupně uložených a dosud zcela nevykonaných trestů odnětí svobody, tj. z výkonu trestu, který mu byl uložen v již zmiňované věci vedené Okresním soudem v Chebu pod sp.zn. 7 T 63/2005, a z výkonu trestu, který mu byl uložen v nyní projednávané věci, se stanovením zkušební doby v trvání pěti let za současného vyslovení dohledu probačního úředníka (výměra zbytku nevykonaného trestu v té době představovala

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

v případě trestu odnětí svobody jemu uloženého ve věci vedené Okresním soudem v Chebu pod sp.zn. 7 T 63/2005 jeho část v trvání 264 dnů a v případě trestu odnětí svobody jemu uloženého v nyní projednávané věci zbýval odsouzenému vykonat celý jemu uložený trest odnětí svobody v trvání dva a půl roku), pak bylo o tom, že odsouzený zbytek trestu odnětí svobody, z něhož byl předtím takto podmíněně propuštěn, vykoná, rozhodnuto usnesením Okresního soudu v Lounech ze dne 24. 8. 2011 č.j. 1 PP 211/2007-86, tj. ještě v průběhu jemu stanovené pětileté zkušební doby podmíněného propuštění. Toto usnesení bylo přitom vyhlášeno při veřejném zasedání, které bylo konáno za osobní přítomnosti odsouzeného, který se v té době nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody v jiné trestní věci (konkrétně vykonával v období od 27. 6. 2011 do 22. 11. 2011 trest odnětí svobody, který mu byl uložen Okresním soudem v Tachově ve věci vedené 8 T 28/2009). Dlužno s ohledem na argumentaci odsouzeného v jím podané stížnosti přitom doplnit, že jak vyplývá z připojeného spisu vedeného Okresním soudem v Lounech pod sp.zn. 1 PP 211/2007, již v této zmiňované věci se Okresnímu soudu v Lounech opakovaně nedařilo doručit odsouzenému předvolání k veřejnému zasedání nařízenému o tom, zda zbytek trestu odnětí svobody, z něhož byl podmíněně propuštěn, vykoná, či nikoliv, když se mu dříve opakovaně nepodařilo doručit na jím označenou tehdejší kontaktní adresu a z důvodu, že se tak nestalo a nebyly v důsledku toho splněny podmínky pro konání veřejného zasedání v dané věci, muselo být toto veřejné zasedání odročováno a bylo konáno až 24. 8. 2011, kdy k němu byl odsouzený eskortován z výkonu trestu odnětí svobody. Je pak možno dále dodat, že (jak vyplývá z připojeného spisu vedeného Okresním soudem v Tachově pod sp.zn. 9 T 128/2011) ani do výkonu trestu odnětí svobody uloženého mu ve věci vedené Okresním soudem v Tachově ve věci vedené 8 T 28/2009 odsouzený nenastoupil ve stanovené lhůtě sám, přestože řádně převzal výzvu k nástupu do výkonu trestu (28. 1. 2011) i usnesení o zamítnutí jeho žádosti o jeho odklad (23. 3. 2011), ale byl do výkonu tohoto trestu dodán dne 27. 6. 2011 policejním orgánem na základě na něj předtím dne 26. 4. 2011 Okresním soudem v Tachově vydaného příkazu k jeho dodání do výkonu tohoto trestu.

10. Bezprostředně poté, co bylo usnesení pod sp.zn. 1 PP 211/2017 o tom, že zbytek trestu odnětí svobody, z něhož byl dříve odsouzený podmíněně propuštěn (tj. zbytek trestů uložených mu v nyní projednávané věci a ve věci vedené Okresním soudem v Chebu pod sp.zn. 7 T 63/2005) vykoná, při veřejném zasedání dne 24. 8. 2011 u Okresního soudu v Lounech vyhlášeno, si odsouzený proti němu do protokolu podal stížnost. Tuto následně (ještě v době, kdy se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody) i písemně podrobně odůvodnil. O této jeho stížnosti bylo přitom Krajským soudem v Ústí nad Labem rozhodnuto dne 26. 10. 2011 pod č.j. 4 To 532/2011-94, a to tak, že tuto stížnost odsouzeného podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu jako nedůvodnou zamítl. Lze zrekapitulovat, že za den rozhodný pro počátek běhu promlčení doby výkonu trestu v nyní projednávané věci je nutno považovat den 26. 10. 2011, kdy bylo pravomocně rozhodnuto, že se v případě podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vykoná zbytek trestu (k tomu srovnej Šámal, P. a kol.: Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1464 s. – str. 1135). Dále je třeba uvést, že do běhu této promlčení doby se nezapočítává doba, po kterou nebylo možno trest vykonat proto, že na odsouzeném byl vykonáván jiný trest odnětí svobody (tj. do 22. 11. 2011) a že běh této promlčecí doby byl následně opakovaně přerušen následnými opatřeními soudu směřujícími k výkonu předmětného trestu odnětí svobody ve smyslu § 94 odst. 4 písm. a) trestního řádu, které okresní soud podrobně popisuje v odůvodnění napadeného usnesení a v důsledku kterých vždy znovu započal běh pětileté promlčení doby.

11. Dále je třeba vzhledem k odsouzeným vznesené stížnostní námitce zdůraznit, že opatření soudu, která jsou takto zmiňovaná v odůvodnění napadeného usnesení, byla činěna v nyní projednávané věci, tj. tyto kroky se týkaly výkonu trestu odnětí svobody, který byl odsouzenému uložen Okresním soudem v Chebu pod sp.zn. 2 T 63/2001, přičemž (jak vyplývá z připojeného spisu vedeného Okresním soudem v Chebu pod sp.zn. 7 T 63/2005) samostatně pak byly činěny

i kroky směřující k výkonu zbytku trestu odnětí svobody, který byl odsouzenému uložen ve věci vedené Okresním soudem v Chebu sp.zn. 7 T 63/2005.

12. Krajský soud se přitom ztotožnil se závěrem okresního soudu vyjádřeným již v odůvodnění napadeného usnesení, že urgencye ve věci vydaného příkazu k dodání do výkonu trestu ze strany soudu neměly pouze formální charakter, neboť policie na jejich základě činila faktické kroky k naplnění tohoto příkazu, a že je tedy možno je považovat za taková opatření soudu podle § 321 odst. 3 trestního řádu směřující k výkonu trestu ve smyslu § 94 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku, v důsledku nichž se přerušuje promlčecí doba výkonu trestu (a to v souladu se závěry, které byly vysloveny ve stanovisku trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 1. 12. 2011 sp. zn. Tpjn 301 2011). Nadto okresní soud sám prováděl další úkony a zjišťoval, neprochází-li odsouzený některou evidencí, např. evidencí Úřadu práce České republiky, Okresní správy sociálního zabezpečení Cheb či zdravotní pojišťovny, jejímž byl odsouzený pojištěncem. Aniž by bylo přitom nutno rozebírat jednotlivé urgencye činěné v tomto směru ze strany okresního soudu ve vztahu k policejnímu orgánu k realizaci příkazu k dodání odsouzeného do výkonu trestu a kroky, které na základě nich byly učiněny, již na základě pouhého porovnání na jedné straně doby, kdy byly učiněny následující úkony soudu ve smyslu § 94 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku nepochybně přerušující běh promlčecí doby výkonu trestu, a to data nařízení výkonu trestu, z něhož byl odsouzený dříve podmíněně propuštěn (tj. 15. 12. 2011), data vydání příkazu k dodání odsouzeného do výkonu trestu (12. 1. 2012) a data vydání evropského zatýkacího rozkazu okresním soudem v nyní projednávané věci (tj. 11. 6. 2015), v důsledku nichž tedy začala běžet nová pětiletá promlčecí doba, a na druhé straně porovnáním data dodání odsouzeného do výkonu trestu (tj. 13. 5. 2020) je zřejmé, že k promlčecí výkonu trestu dojit nemohlo.

13. Dále pak je třeba uvést, že na základě kopií listin předložených sestrou odsouzeného [jméno] [příjmení] (konkrétně na základě pouhých kopií dvou listin označených jako potvrzení o zaměstnání a jako posudek, datovaných shodně 19. 6. 2020, podle nichž měl odsouzený v období od 1. 12. 2011 do 31. 12. 2019 pracovat jako zemědělský pracovník na základě dohody o provedení práce u společnosti [právnícká osoba] se sídlem [obec a číslo], [ulice a číslo] a s provozovnou na adrese [adresa]) nelze mít v žádném případě za prokázanou odsouzeným v podané stížnosti tvrzenou skutečnost, že se nijak neskrýval, chodil do práce a běžně se pohyboval na veřejnosti v místě svého pobytu a všichni jej tam znali. Kromě toho, že z kopií těchto listin není zřejmé místo výkonu této jeho práce ani datum, kdy měla být tato dohoda o provedení práce uzavřena, je nutno si uvědomit, že v kalendářním roce lze na základě dohody o provedení práce v jednom kalendářním roce odpracovat max. 300 hodin pro jednoho zaměstnavatele, tzn. že uzavření takové dohody (ani v případě, kdy by byla doložena řádně doložena její existence, což se však nestalo) nesvědčí nutně o tom, že by na základě ní byla osoba vázána trvale k určitému místu, či dokonce, že by se na určitém místě trvale zdržovala. Ve vztahu k této odsouzeným namítané skutečnosti je možno uvést, že po odsouzeném bylo v období po výše zmiňovaném rozhodném datu 26. 10. 2011 pátráno Policií České republiky nejen na základě příkazů soudu k dodání odsouzeného do výkonu trestu odnětí svobody, které mu byly uloženy v nyní projednávané věci a v již rovněž zmiňované věci vedené Okresním soudem v Chebu pod sp.zn. 7 T 63/2005, a jejich opakovaných urgencí ze strany Okresního soudu v Chebu, ale i na základě příkazu k zatčení odsouzeného, který byl na něj vydán i Okresním soudem v Tachově pod sp.zn. 9 T 128/2011. Z připojeného spisu vedeného Okresním soudem v Tachově pod sp.zn. 9 T 128/2011 totiž vyplývá, že i v této trestní věci, v níž byl odsouzený trestně stíhán pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit v období od 24. 3. 2011 do 27. 6. 2011, se odsouzený poté, co byl v listopadu 2011 propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, stal pro orgány činné v trestním řízení nedostupný, dne 9. 1. 2012 na něj byl vydán příkaz k zatčení a na základě usnesení z 11. 2. 2013 bylo proti němu v dané trestní věci nadále vedeno řízení jako proti uprchlému. Toto

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

jeho trestní stíhání vedené Okresním soudem v Tachově bylo pravomocně zastaveno usnesením ze dne 3. 5. 2013 z důvodu uvedeného v § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu, konkrétně s odůvodněním, že trest, k němuž by mohlo toto trestní stíhání vést, je zcela bez významu vedle trestu odnětí svobody, který mu byl uložen právě v nyní projednávané věci a který dosud nevykonal.

14. Tato šetření ke zjištění aktuálního místa pobytu odsouzeného, který je jinak formálně hlášen k trvalému pobytu na adresy ohlašovny pobytu [stát. instituce], byla přitom ve zmiňovaných třech trestních věcech policejním orgánem prováděna i v obci [obec], v ulici [ulice], tj. v místě, kterou naposledy orgánům činným v trestním řízení před svým propuštěním z výkonu trestu v listopadu 2011 odsouzený uváděl jako adresu, na které se bude zdržovat. Lze shrnout, že soud prvního stupně v nyní projednávané věci konal dlouhodobě úkony k vymožení výkonu trestu. I s přihlédnutím k okolnostem, za nichž došlo dne 13. 5. 2020 k omezení jeho osobní svobody ze strany policejního orgánu a k jeho dodání do výkonu trestu odnětí svobody, nemůže přitom v žádném případě obstát ani tvrzení odsouzeného o tom, že se neskrýval a nijak nezměnil své chování, ani jeho další tvrzení, že jej po cca osmi letech byla policie schopna vypátrat, „z ničeho nic“. Z úředního záznamu Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Kolín, Obvodní oddělení Český Brod ze dne 13. 5. 2020 [číslo jednací], totiž vyplývá, že odsouzený toho dne nebyl vypátrán policejním orgánem v obci [obec] nacházející se v Karlovarském kraji, kde se měl dle svého tvrzení údajně zdržovat, ale v obci [obec] nacházející se v kraji Středočeském, a že se při prvotním kontaktu s policisty vydával za jinou osobu, konkrétně za [jméno] [příjmení], narozeného [datum] (dle zprávy Policie České republiky na č.l. 641 spisu jde přitom v případě osoby tohoto jména a data narození o nevlastního bratra odsouzeného a [jméno] [příjmení]), a svoji pravou identitu sdělil odsouzeným policistům až na základě jejich opětovných dotazů poté, co bylo provedenou lustrací v IS PATROS a v IS CRO zjištěno, že jeho z těchto evidencí zjištěná podoba neodpovídá reálné podobě a co mu bylo vysvětleno, že v případě, že se jej nepodaří ztotožnit na místě, bude předveden ke ztotožnění na obvodní oddělení. Nelze pak s ohledem na skutečnosti tvrzené odsouzeným nezmínit ani to, jakým způsobem došlo tohoto dne v daném případě ke kontrole a následnému ztotožnění odsouzeného. Tj. že policejní hlídka provedla na základě anonymního oznámení v rámci pátrání po odcizeném vozidle u zde nalezeného předmětného odcizeného vozidla kontrolu celkem tří zde se nacházejících osob, kdy dvě z nich předložily na výzvu své občanské průkazy a třetí z nich, tj. odsouzený, tak neučinil a poskytl policejnímu orgánu součinnost vedoucí k jeho ztotožnění výše popsaným způsobem.

15. Legitimním cílem trestněprávní úpravy doby promlčení výkonu trestu, jež má hmotněprávní povahu, je otevřít časový úsek, v němž jsou dány podmínky k výkonu trestu a stanovením přiměřené doby promlčení působit v zájmu právní jistoty na státní moc i odsouzeného, aby byl trest řádně vykonán. Promlčecí doba neběží po období, v němž nelze trest vykonat (stavení promlčecí doby), a začíná přerušením běžet znovu (ve kterémkoli okamžiku svého dosavadního běhu, kdy v takovém případě dosud proběhlá promlčecí doba ztrácí z hlediska promlčení význam) pro kvalifikované a pro ochranu společnosti významné důvody stanovené v § 94 odst. 4 písm. a) či b) trestního zákoníku (přerušení promlčecí doby). Odsouzený za výše popsané situace nemohl v nyní projednávané věci nabýt legitimní očekávání v nevykonání trestu. Vyhovění návrhu na vyslovení promlčení trestu by v takovém případě šlo přímo proti smyslu tohoto institutu. Za zjištěných okolností i v kontextu ochrany společnosti před pachateli trestných činů a individuální prevence není důvod k pochybnostem o tom, že by v dané věci účelu trestu nebylo možno jeho výkonem dosáhnout. Výše zmiňovanou situaci v nyní projednávané věci proto nelze srovnávat s věcí, která byla řešena v rámci odsouzeným zmiňovaného nálezu Ústavního soudu České republiky ze dne 29. 8. 2005 sp.zn. IV. ÚS 144/05. Tuto stížnostní námitku odsouzeného proto krajský soud shledal rovněž jako nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

16. Z dosud uvedeného vyplývá, že krajský soud neshledal stížnost odsouzeného proti napadenému usnesení důvodnou. Proto ji podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Plzeň 31. 3. 2021

Mgr. Simona Kuboušková v. r.
předsedkyně senátu

Vypracovala: JUDr. Martina Hiršmanová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.